

שער הכוונות ענין בית הכנסת

עשרה ראשונים

א] הא דאמרינן מצוה על האדם להיות מעשרה ראשונים בבהכ"נ, צריך שאחר שיבא לבה"כ אחד מעשרה ראשונים לא יצא משם עד שישלים תפילתו שם, לא כאותם הנוהגים להיות מעשרה ראשונים בבהכ"נ זה ואח"כ חוזרים והולכים להתפלל בבהכ"נ אחרת שלא היו שם מעשרה ראשונים -- טעות הוא בידם ולא תחשב למצוה כלל.

ב] ראיתי למורי ז"ל שלא היה נוהג להיות מעשרה ראשונים ואמר לי הטעם מפני שהוא היה חולני והיה צריך לשהות בביתו כדי לעשות צרכיו, ועוד סיבה אחרת כדי שאח"כ ילבש טלית ותפילין בביתו וילך מעוטר ומעוטף בטלית ותפילין לבית הכנסת והיה מוכרח לעשות כן ביום כי בלילה לאו זמן תפילין הוא, והי' ראשונים היו מקדימין לביהכ"נ באשמורת טרם אור היום ולכן לא היה יכול לקיים מצוה זו לסיבות אלו.

להתעכב ביראה

ג] הנכנס לבית הכנסת צריך ליזהר מאד להתעכב מעט בפתח קודם שיכנס ולהראות עצמו ירא וחרד ומזדעזע לכנס בהיכל מלכו של עולם. וענין זה מועיל מאד אל השלימות של האדם ואל ההשגה. וזהו סוד הפסוק "וממקדשי תיראו", גם זהו מה שאמרו בגמרא בענין אחיתופל שלמדו לדוד ע"ה פסוק "בבית אלהים נהלך ברגש" ורמז ג"כ ענין "ברגש" שיתרגש האדם ויזדעזע בעת כניסתו בבית אלקים שהוא בית הכנסת.

ברגש הוא החסד אבגיתן

ד] עוד נרמז "ברגש" אל שם אבגית"ן שהוא בגימט' 'ברגש', עם המלה בעצמה. והענין הוא שצ"ל כשנכנס בפתח בית הכנסת פסוק "ואני ברוב חסדיך אבא ביתך כו'" ותכוין כי "רוב חסדיך" הוא החסד העליון אשר אנו צריכין תמיד אליו, ובפרט כשאנו נכנסין להיכל המלך לשאול בקשתינו, כי החסד הזה הוא הנקרא 'יומא דכולהו', ולכן בכל הימים וגם בכל תפלה מג' תפלות ערב ובקר וצהרים שאתה נכנס לבהכ"נ תכוין בחסד הזה שהוא 'יומא דכולהו', ותכוין אל שם אבגית"ן שהוא בחסד כנודע.

וזהו סוד "בבית אלקי"ם נהלך ברגש", ר"ל עם שם אבגית"ן העולה בגימטריה ברג"ש עם המלה עצמה כנזכר.

ואחר שאמרת פסוק זה בפתח בית הכנסת אז תכנס אחר כך בבית הכנסת ולא תאמר הפסוק הזה אחר שנכנסת כי מנהג זה הוא טעות ביד הנוהגים אותו.

השכינה היא בית כנסת לג' אבות

ה] עוד ירצה כי כבר הודעתין שקודם שנכנס יאמר פסוק "ואני ברוב חסדיך כו'" ויכוין לשם אבגית"ן העולה במספר ברג"ש.

והענין הוא כי השכינה היא נקרא 'בית הכנסת' ונקרא 'בית אלהים' וזהו מה שכתוב "בבית אלקים נהלך ברגש", כי קודם שיכנס האדם לבית הכנסת שהיא השכינה צריך לימלך באבהו

ולומר פסוק "ואני ברוב חסדיך" (כנזכר בספר הזוהר כי בפסוק זה רמוזים ג' האבות). ויכוין באבגית"ן הנקרא "רוב חסדיך".

ג' מוחין לנוק'

ו] גם יכוין לעשות מנצח-הוד-יסוד דז"א ג' מוחין חב"ד אל נוקבא דז"א כנודע. וזה יכוין בראשי תיבות ב'בית א'לקים -- [מספר ג' מוחין, ר"ת] נ'הלך ב'רגש ב"ן, והכונה הוא שימשיך ג' מוחין הנזכרים אל הנוקבא הנקרא ב"ן (שהיא הוי"ה דההין כנודע).

כוונת ימי השבוע

ז] ודע כי אעפ"י שהכונה זו כוללת בכל הימים ובכל שלשה זמני התפילות שבכל יום כנזכר. עם כל זה יש שינוי אחר והוא כי אעפ"י שבכל יום תכוין אל שם הנזכר, עם כל זה ביום ראשון של השבוע תכוין בפרטות אל אות אחת של שם הזה, ותכוין כי אות זה גוברת ביום הזה באופן זה:

אות א' גוברת ביום ראשון של השבוע,

ואות ב' ביום ב' של השבוע,

ואות ג' ביום ג' של השבוע,

ואות י' ביום ד' של השבוע,

ואות ת' ביום חמישי של השבוע,

ואות צ' ביום ו' של השבוע.

וענין כונה זו תכוין בכל ג' תפלות; יום ראשון תכוין כי אות הא' גוברת וכן על זה הדרך בשאר הימים.

כוונת בית הכנסת של שבת

ח] והואיל דאתא לידן נגמור גם הכונות של יום שבת. כי אז תכוין ביום ההוא אל שם מ"ב האחרון הנקרא שקוצ"ית, כי שם זה גובר בכולן ביום שבת, והוא נחלק לג' חלוקות. כיצד?

בליל שבת קודם שתכנס לבהכ"נ תכוין לב' אותיות הראשונות שהם ש"ק,

ובבקר יום שבת תכוין לשתי אותיות אמצעיות - ו"צ,

ובמנחה תכוין לשתי אותיות אחרונות י"ת.

שקוצית דשבת בסוד חקל – תפוחין - קדישין

ט] עוד תכוין בליל שבת בשתי אותיות ש"ק לפי שבלילה נקרא המלכות "חקל" שהיא חיבור ד' שמות יהו"ה אהי"ה יהו"ה אדנ"י.

ובשחרית נקרא המלכות "תפוחין"

ובמנחה נק' "קדישין".

והנה בלילה עולה המלכות לנה"י של ז"א והם סוד ש' וסוד ק' כמבואר אצלינו. וז"ס שבת -- ש' בת, כי המלכות הנקרא 'בת' עולה אל נה"י הנקרא ש'.

ובמנחה יכוין בשתי אותיות י"ת כי אז היא נקראת קדישין כנזכר, וקדוש הוא בגימ' י"ת והם סוד ת"י נימין שברישא דז"א.

סוד ג' פעמים ויכלו

י] גם צריך לכוין בקצור כל זה בלילה בג' פעמים שאומרים "ויכלו כו" בליל שבת.

והנה בויכולו הראשון יכוין באותיות ש' לפי שאז הנה"י דז"א (שהם ג' ענפי אות ש') נעשו מוחין אליה.

בויכולו הב' יכוין באות ק' כי אז היא נקראת 'תפוחין' לפי שג' מוחין שלה נעשה לה עתה יותר מלמעלה והוא מן חג"ת שבז"א והם סוד ג' אבות שבכולם נרמז אות ק' כי ביצח"ק ויעק"ב כבר נמצא בהם אות ק' ממש, ובאברהם נרמז בו במה שהוליד לק' שנה. וכן הנה"י עצמם נעשים ק' שהם ג' פעמים ל"ג ל"ג ל"ג בקבלתם עתה שפע מן חג"ת כמבואר אצלינו ועי"ש.

ובויכולו הג' יכוין בחב"ד שהם יותר עליונים, ובכל קוץ ת"י נימין כמנין קדוש.

כוונות תפילות שבת בפרטיות

יא] עוד ירצה כונת הענין בארוכה.

וביאור הענין הוא כי בליל שבת אומרים ב' פעמים ויכולו; הראשון בתפילת ערבית והשני הוא אחר העמידה שאומרים כל הקהל יחד.

ושם הודעתך כי ויכולו הראשון הוא רומז במלכות שעולה עד נה"י של ז"א. וביאור הענין הוא במה שנתבאר אצלינו כי הנה"י של אימא הם מוחין אל הז"א והם מתפשטין בכל ז"א. וג' פרקים האחרונים מהם הם בנה"י של ז"א ואלו נעשין עתה מוחין אל המלכות.

וכנגד זו העליה תכוין באות ש' של שקוצי"ת, כנודע כי אות ש' נחלקת לג' ווין שיש בצורת שי"ן ורומזין לנה"י הנזכר. והנה הג' ווין הם עולים בגימטריה י"ח וזהו סוד "וכל שיח השדה". ולכן תכוין כי עתה המלכות נקראת חק"ל שהוא תרגום של שדה שהוא סוד הנה"י הנזכר הנקרא 'שיח השדה'.

יב] ובאות ק' של שקוצי"ת תכוין בויכולו השני שהוא עליה השנייה שבה מקבלת המלכות במוחין שלה אור מן חג"ת דז"א אשר שם ג' פרקין האמצעים דנה"י דאימא כי גם הם נקראו מוחין כי כל בחי' הנה"י דאימא נקרא מוחין.

ואמנם לפי שאין המלכות עולה עתה עד שם רק שאור חג"ת דז"א מתפשט בנה"י דז"א למטה במקומ' ולכן נרמז מציאות זה באות ק'. וביאור הענין הוא כי אם תחלק אות ק' לג' חלקים יהיה כל חלק מהם ל"ג חלקים (כי ג' פעמים ל"ג הם ק'). והוא כי חג"ת, כל אחד מהם כלול מעשר, והם שלשים. ואלו הג' חג"ת נכללין ויורדין למטה בכל א' מן הג' תחתונות

הנקרא נה"י המאירים במלכות. ולכן הם ל' וג'. וכאשר תכלול ג' פעמים השלשים עם כל אחד מהג' יהיו ג' פעמים -- ל"ג ל"ג ל"ג, שהם ק' עם הכוללות, כי כונתינו הוא להוריד החג"ת שהם ל' אל נה"י שהם ג'.

יג] ובשחרית תכוין לאות ו' כנגד ישמח משה שהוא אות ו'.

יד] ובמוסף תכוין לאות צ' שהוא כנגד היסוד, צדיק יסוד עולם, כי אות צ' רומז אל היסוד שהוא הצדיק שבו תפלת מוסף.

טו] ובמנחה תכוין לאות י' מן שקוצי"ת באומרך "ואני תפלתי לך ה' כו". ומלת תפלתי ר"ל תפלת י'.

וביאור הענין הוא כי עתה עולה עד מקום הדיקנא דאריך אנפין כמבואר אצלינו ונודע, והוא כי בהיותו ז"א למטה היה יורד השער של רישא דאריך אנפין נמשך בראש ז"א להשפיע לו והשער הזה הוא סוד ת"י נימין כמנין ב' אותיות י"ת של שקוצי"ת. וכבר ביארנו באדרת נשא דף קכ"ח ע"ב כי הם ת"י נימין כמספר קדוש ובסוד ת"י עלמין ות"י עיבר הנזכר. והנה בחינה זו היא סוד שם יהו"ה דע"ב דמלוי יודין, ויש עשר אותיות במילואו. וזהו ואני תפלתי -- תפלת י', כי עתה עולה עד עשר אותיות ההם. ומה שהיה בתחילה מקבל השפע הזה בריחוק גדול דרך אותם השערות הנה הוא עתה עולה עד שם ומקבל השפע בקירוב גדול, כי השערות ההם הם נמשכין מזאת ההוי"ה שיש בה י' אותיות דמילוי יודין כנזכר. וזהו שאומרים "לך ה' עת רצון", כי ע"י עליית ז"א בדיקנא דאריך אנפין יש בו כח לקבל שפע מן מצחא דיליה הנקרא מצח הרצון.

טז] ולאות ת' של שקוצי"ת תכוין כנגד תפלת המנחה שבה אנו אומרים אתה אחד ושמן אחד כו'. והענין הוא כי הנה ד' יודין יש בשם ע"ב הנזכר, וכל י' מהם כלולה מ' -- הוא ק'. ונמצאו ארבעתם עולים בגימ' ת'. וזהו "אתה אחד" ר"ל א"ח ד', כי עתה הז"א הנקרא א"ח עולה עד מקום ד', שהם הד' יודין הנזכר. וזהו סוד אחד.

הקפות התיבה

יז] ואחר שנכנס לבית הכנסת שמעתי בשם מורי ז"ל שבכניסתו ישתחוה כנגד ההיכל.

ואחר כך יאמר "מזמור אלקים יחננו ויברכנו" אשר יש בו ז' פסוקים וכנגדם יקיף ז' הקפות סביב התיבה שבאמצע הבית כנסת.

וטוב הוא שיכוין לגמור פסוק אחד בכל הקפה מהז' עד שיגמור הז' הקפות בז' פסוקים.

ויכוין כי התיבה היא כנגד המלכות ותכוין להמשיך אליה ז' אורות מקיפין שהם מן החסד עד המלכות, ואור המקיף של המלכות ג"כ אנו ממשיכין אליה והיא מכלל ז' המקיפין.

ותכוין לכלול עצמך לקבל מן ז' אורות המקיפין האלו, אתה והמלכות ביחד.

יח] וביום א' תכוין לפסוק ראשון שהוא" אלקים יחננו כו" ויתכוין שהוא גובר על הז' פסוקים והוא תגבורת החסד על ו' התחתונים.

וביום הב' תכוין כי פסוק הב' גובר על כולם.

וכן תכוין עד יום הו' כי אז תכוין בפסוק הו' שהוא גובר על כולם.

ואמנם ביום השבת אין צריך להקיף רק הקפה אחת בלבד וספק בדבר אם הוא כנגד הת"ת הנקרא שבת וכולם כלולות בו או אם הוא כנגד הבינה הכוללת לכל הז'. ולכן אין בשבת רק הקפה אחת.

ע"כ שמעתי בשם מורי ז"ל אבל אני ראיתי שהוא היה בא לבית הכנסת ולא היה מקיף שום הקפה. ואפשר כי בשביל שלא היה הוא מן הי' הראשונים לפי שהיה מתאחר לבא כנ"ל ולכן לא היה מקיף מפני הרואים שנראה כיוהרא כנלע"ד.

בית הכנסת הויה דבן שהיא כנוסיא לעס"מ

יט] ואמנם מה שאני שמעתי ממורי ז"ל הוא שיכוין כי בית הכנסת הוא בחינת שם הוי"ה דמילוי ההי"ן העולה בגימטריה ב"ן שהיא בית כנוסיא לג' שמות העליונים ממנו (שהם ע"ב ס"ג ומ"ה).

ושם ב"ן זה הוא המלכות ויש בה י' ספירות. ואם תמנה עשר הויות דההי"ן של ב"ן יהיו בגימטריה כמנין כנסת עם הי' כוללים שלהם.

התנהגות כבוד בבית הכנסת

כ] גם ראיתי למורי ז"ל נזהר בתכלית הזהירות שלא לדבר כלל בבית הכנסת אף שלא בשעת התפלה, וכמעט שאפילו בדברי מוסר ותוכחות ותשובה לא היה רוצה לדבר כדי שלא ימשך מזה איזה דיבור של חול.

כ] גם ראיתי נזהר מלרוק בבית הכנסת, ואם נזדמן לו רוק היה מבליעו בטליתו או בולעו בגרונו.

צורת התפלה

גם כל הזמירות והקרבנות והק"ש היה מורי ז"ל נוהג לאומרם מתוך סידור התפלות שבידו אבל בתפלת העמידה דלחש היה עוצם עיניו ואומר על פה. וגם בחזרת הש"ן היה עוצם עיניו ושומע ומתכוין לדברי הש"צ.

זוהר על סוד בית הכנסת

מקורות: אוצר הזוהר לר' דניאל פריש חלק א' עמ' צו ערך בית הכנסת
תורת נתן ערכי הרמ"ק חלק ב' עמ' נב והלאה ערך בית הכנסת
שולחן ערוך הזוהר לר' אביש ציינווירט חלק ו סימן קנ, ושם נסמן.

מבנה בית הכנסת

חלונות בבית הכנסת

השכינה בבית הכנסת

סוד עשרה ראשונים

זוהר כרך ב (שמות) פרשת יתרו דף פו עמוד א
קדישא משחא דרבות ואטיל בסגיאות תיאובתא בהאי ארץ קדישא ונטל כלא האי ארץ,
ולבתר מהאי ארץ אתון כלא עילאי ותתאי כדכורא דא כד תיאובתיה לאתדבקא בנוקבא
דאפיק זרעא דרבות מרישא דמוחא בההוא אמה ואטיל בנוקבא ומניה מתעברא נוקבא
אשתכח דכלהו שייפין דגופא כלהו מתדבקן בנוקבא ונוקבא אחידא כלא, כדוגמא דא תנינן
כל דאשלים לעשרה קדמאי דבי כנישתא נטל אגר כלהו, ר' יוסי אומר לקבלי דכלהו,

זוהר כרך ג (במדבר) פרשת נשא דף קכו עמוד א
איש כי יפליא לנדור וגו', רבי אלעזר פתח (ישעיה נ) מדוע באתי ואין איש וגו', מדוע באתי,
כמה חביבין אינון ישראל קמי קודשא בריך הוא דבכל אתר דאינון שריין קודשא בריך הוא
אשתכח בינייהו בגין דלא אעדי רחמיותא דיליה מנהון מה כתיב (שמות כה) ועשו לי מקדש
ושכנתי בתוכם ועשו לי מקדש סתם דכל בי כנישתא דעלמא מקדש אקרי והא אוקמוה
ושכינתא אקדימת לבי כנישתא זכאה ההוא ב'נ' דאשתכח מאינון עשרה קדמאא בבי כנישתא
בגין דבהו אשתלים מה דאשתלים ואינון מתקדשי בקדמיתא בשכינתא והא אתמר והא בעיא
דישתכחו עשרה בזמנא חדא בבי כנישתא ולא ייתו פסקי פסקי דלא יתעכב שלימו דשייפין
דהא בר נש בזמנא חד עבד ליה קודשא בריך הוא ואתקין ליה כחדא כל שייפי הדא הוא
דכתיב (דברים לב) הוא עשך ויכוננך (חסר וזה הוא), ת"ח כי

זוהר כרך ב (שמות) פרשת תרומה דף קלא עמוד א
אם תבעון בעותכון בצלו קמי מלכא קדישא בעיו צלו ובעו בעותכון ותובו לגבי מאריכון,
אתיו כמאן דזמין לקבלא לבנוי ולרחמא עלייהו, אוף הכי קודשא בריך הוא בקר וגם
לילה, קרא ואמר אתיו, זכאה עמא קדישא דמאריהון בעי עלון וקרא לון לקרבא לון
לגביה, כדין עמא קדישא בעאן לאתחברא ולאעלא בבי כנישתא, וכל מאן דאקדים
בקדמיתא אתחבר בשכינתא בחבורא חדא, תא חזי ההוא קדמאה דאשתכח בבי כנישתא
(ואורין בבי כנישתא) זכאה חולקיה דאיהו קיימא בדרגא דצדיק בהדי שכינתא ודא איהו
רזא (משלי ח) ומשחרי ימצאנני דא סליק בסליקו עלאה, ואי תימא הא תנינן בשעתא
דקודשא בריך הוא אתי לבי כנישתא ולא אשכח תמן עשרה מיד כועס, ואת אמרת ההוא
חד דאקדים אתחבר בשכינתא וקיימא בדרגא דצדיק אלא, (נשא קכו א) למלכא דשדר
לכל בני מתא דישתכחון עמיה ביום פלן בדרך פלן, עד דהוו מזמני גרמייהו אינון בני מתא
אקדים חד ואתא לההוא אתר, בין כך ובין כך אתא מלכא אשכח לההוא בר נש דאקדים
תמן אמר ליה פלן בני מתא אן אינון, אמר ליה מארי אנא אקדימנא מנייהו והא אינון אתאן
אבתראי לפקודא דמלכא, כדין טב בעיני מלכא ויטיב תמן בהדיה ואשתעי עמיה ואתעביד
רחימא דמלכא, בין כך

זוהר כרך ב (שמות) פרשת תרומה דף קלא עמוד ב
ובין כך אתו כל עמא ואתפייס מלכא עמהון ושדר לון לשלם, אבל אי אינון בני מתא לא
אתיין וחד לא אקדים לאשתעי קמי מלכא לאתחזאה בגינייהו דהא כלהו אתיין, מיד כעיס
ורגיז מלכא, אוף הכא כיון דחד אקדים ואשתכח בבי כנישתא ושכינתא אתיא ואשכח ליה
כדין אתחשיב כאלו כלהו אשתכחו תמן, דהא דא אורין לון תמן, מיד אתחברת עמיה
שכינתא, ויתבי בזווגא חד ואשתמודע בהדיה ואותיב ליה בדרגא דצדיק, ואי חד לא
אקדים ולא אשתכח תמן מה כתיב (ישעיה נ) מדוע באתי ואין איש, ואין עשרה לא כתיב
אלא ואין איש לאתחברא בהדאי למהוי גבאי כמה דאת אמר איש האלהים למהוי בדרגא
דצדיק, ולא עוד אלא דאשתמודע בהדיה ושאל עלוי אי יומא חד לא אתי כמה (בלק קצו
א) דאוקימנא דכתיב (שם) מי בכם ירא יי' שומע בקול עבדו, והא אתערנא בהאי דכתיב
אלי קורא משעיר דהא דרגא בתר דרגא דרגא גו דרגא ההוא שומר קורא בחילא בכל
יומא ויומא ודא איהו שומע בקול עבדו, עבדו דא מטטרו, ובגין כך זכאה איהו מאן
דאקדים לבי כנישתא לסלקא בההוא דרגא עלאה דקאמרן, כד אתי צפרא וצבורא אשתכחו
בבי כנישתא בעו לאשתכחא בשירין ותושבחן דדוד והא אוקימנא דסדורא איהו לאתערא
רחימו לעילא ותתא לאתקנא תקונין ולאיתערא חדוה דהא בגין דא ליואי מתערי לאתערא
רחימו וחדוה לעילא באינון שירין ותושבחן, ומאן דמשתעי בבי כנישתא במילין דחול ווי
ליה דאחזי פרודא ווי ליה דגרע מהימנותא, ווי ליה דלית ליה חולקא באלהא דישראל,
דאחזי דהא לית (ליה) אלהא ולא אשתכח תמן (ולית ליה חולקא ביה) ולא דחיל מניה

ואנהיג קלנא בתקונא (ס"א בתקיפא) עלאה דלעילא, דהא בשעתא דישראל מסדרי בבי כנישתא סדורא דשירין ותושבחן וסדורא דצלותא, כדין מתכנשי תלת משריין דמלאכי עלאי, משרייתא חדא אינון מלאכין קדישין (עלאין) דקא משבחן לקודשא בריך הוא ביממא בגין דאית אחרנין דקא משבחן לקודשא בריך הוא בליליא, ואחרנין (ס"א ואלין) אינון דקא משבחן לקודשא בריך הוא ואמרין שירין ותושבחן בהדיהו דישראל ביממא, משרייתא תניינא אינון מלאכין קדישין דמשתכחי בכל קדושה וקדושה דישראל מקדשי לתתא, ובשלטנא

זוהר כרך ב (שמות) פרשת פקודי דף רנ עמוד א
אלין נפק חד אוירא דלעילא ואתעבידו כלהו מגן חד וסימניך (בראשית טו) אנכי מגן לך, תריסר גלגלין אינון דסחראן גו היכלא דא ואינון אקרונ שרפים דתרין גוונין חוור וסומק רחמי ודינא אלין אינון קיימי לאשגחא תדיר על כל אינון מארי דצערא דצערין לון שאר עמין ודחקין לון ואקרונ חלונות, והיינו דכתיב (שיר ב) משגיח מן החלונות, ואלין קיימי לאסתכלא כל אינון דמצלן צלותיהו דמקדמי לבי כנישתא ואתמנון מאינון עשרה קדמאי כדין סלקין וכתבין לון לעילא בגין דאלין אקרונ חברים לגבייהו דהא הוא דכתיב (שם ח) חברים מקשיבים לקולך השמעיני, זכאין אינון צדיקאי דידעי לסדרא צלותהון כדקא יאות בגין דכד האי צלותא שראת לאסתלקא אלין סלקין בהאי צלותא ועאלין בכל אינון רקיעין ובכל אינון היכלין עד תרעא דפתחא עלאה וע

דיבור בבית הכנסת

זוהר כרך ב (שמות) פרשת ויקהל דף רה עמוד ב
חדא בעטרא דרוחא יתירא עלאה קדישא, צלותא דשבתא דעמא קדישא תלת צלותין אשתכחו בהאי יומא, לקבל תלת שבתי ואוקמוה, וכלהו חד, כיון דעאלו עמא קדישא לבי כנישתא אסיר לאשתדלא אפילו בצורך בי כנישתא אלא במלי תושבחן וצלותא ואורייתא וכדקא חזי לון, ומאן (רו א אמור קה א) דאשתדל במלין אחרנין ובמלין דעלמא דא איהו בר נש דקא מחלל שבתא לית ליה חולקא בעמא דישראל, תרין מלאכין ממנן על דא ביומא דשבתא ואינון שוו ידיהון על רישיה ואמרי ווי לפלניא דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא, ועל דא בעי לאשתדלא בצלותא ובשירין ובתושבחן

נטילת רשות מהאבות – ואני ברוב חסדך

תא חזי, עיטא לבר נש כד איהו סליק בלילא על ערסיה בעי לקבלא עליה מלכותא דלעילא בלבא שלים ולאקדמא לממסר קמיה פקדונא דנפשיה (בראשית י"ט ע"ב) אשתזיב מכל מרעין בישין ומכל רוחין בישין ולא שלטין עליה.

ובצפרא קם מערסיה בעי לברכא למאריה ולמיעל לביתיה ולמסגד קמי היכליה בדחילו סגיא ובתר כן יצלי צלותיה.

ויסב עיטא מאינן אבהן קדישין דכתיב (תהלים ה') ואני ברוב חסדך אבא ביתך אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך, הכי אוקמוה לא לבעי ליה לבר נש לאעלא לבי כנישתא אלא אי אמליך בקדמיתא באברהם יצחק ויעקב, בגין דאינן תקינו צלותא לקמי קודשא בריך הוא.

הדא הוא דכתיב ואני ברוב חסדך אבא ביתך דא אברהם. אשתחוה אל היכל קדשך דא יצחק. ביראתך דא יעקב. ובעי לאכללא לון ברישא ובתר כן ייעול לבי כנישתא ויצלי צלותיה.

כדין כתיב (ישעיה מ"ט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

זוהר כרך ג (ויקרא) פרשת ויקרא דף ח עמוד ב

פתח רבי אבא (הקדמה י"א) ואמר (תהלים ה) ואני ברוב חסדך אבא ביתך הכי אוקמוה דלא לבעי ליה לבר נש למיעל לבי כנישתא אלא אי אימלך בקדמיתא באברהם ויצחק ויעקב בגין דאינן תקינו צלותא לקמי דקודשא בריך הוא.

הדא הוא דכתיב ואני ברוב חסדך אבא ביתך, אבא ביתך דא אברהם, אשתחוה אל היכל קדשך דא יצחק. ביראתך דא יעקב.

(ס"א ואני ברוב חסדך דא אברהם, אבא ביתך דא יעקב, אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך דא יצחק)

ובעא לאכללא לון ברישא ויעול לבי כנישתא ויצלי צלותיה כדין כתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

